

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ' הפסיכולוגית XXXX XXXXX

מדינת ישראל
ועדת המשמעת – משרד הבריאות בירושלים

תיק בד"מ 7/9/24
 תאריך: 30/072025

בפני חברי הוועדה:
 עו"ד לינדה שפיר – נציגת שר המשפטים
 דר' יהונתן דבש – נציג מועצת הפסיכולוגים
 גב' ולריה מטיחס – פסיכולוגית בשירות המדינה

הקובל: המשנה למנכ"ל משרד הבריאות
 עו"ד יונתן ברג

(להלן: "הקובל")

נגד

הנקבלת:

הפסיכולוגית XXXXX XXXXX

באמצעות עו"ד ערן קייזמן
 במייל: lawyers@kasiman-law.co.il

(להלן: "הנקבלת")

החלטה לעניין הטלת אמצעי משמעת

1. הנקבלת הורשעה בהתנהגות שאינה הולמת את המקצוע של פסיכולוג וכן גילתה חוסר יכולת, חוסר אחריות או רשלנות חמורה במילוי תפקידה כפסיכולוג וכן הפרה הוראה מהוראות חוק זכויות החולה, התשנ"ו – 1995, כאמור בסעיף 33(1)(3)(6) לחוק הפסיכולוגים, התשנ"ז ובהתאם לסעיף 7(1.1), (7.2), (7.7) לקוד האתי של הפסיכולוגים (2004).

וכל זאת בשל שהעבירה את עריכת האבחון לסטודנטית לפסיכולוגיה לתואר ראשון, שלא היתה מוסמכת לעשות כן, לא קיבלה הסכמת הורי המטופלת לפעולות אותן ביצעה. המבחן אותו ביצעה הסטודנטית היה

חלקי בלבד ועל סמך זה קבעה הנקבלת אבחנה חמורה, אשר אינה מצוייה במדריכי סיווג המשמשים למתן אבחנות פסיכיאטריות.

אותה אבחנה נכתבה בתצהיר, עליו חתמה לבית המשפט, לפירוט מלא להתנהגותה, המהווה בסיס להרשעה (ראה בהכרעת הדין מיום 16.06.2025).

עמדת הצדדים לעניין אמצעי המשמעת

טענות הקובל

2. ב- 14.07.2025 קיימנו דיון בעניין הטלת אמצעי המשמעת הראוי להטיל על הנקבלת לאור הרשעתה, כאמור.

בראשית הדיון הודיענו ב"כ הקובל, כדלקמן:

"אין לי ראיות לגבי אמצעי המשמעת, אין לה עבר משמעתי, אין לה משהו כזה".

(עמ' 3 שורות 15 – 16 לפרוטוקול מיום 14.07.2025).

3. לאחר הודעתו, כאמור, העלה נימוקיו להטלת אמצעי המשמעת:

עצם הענקת רישיון הפסיכולוג היא זכות המוענקת על ידי משרד הבריאות לפסיכולוג העומד בסטנדרטים האתיים והמקצועיים הנדרשים במקצוע ולמעשה, הכרעת הדין מעידה על כי הנקבלת לא עמדה בסטנדרטים אלו. הנקבלת התנהגה בהתנהגות שאינה הולמת וברשלנות. הורשעה בארבעה אישומים נפרדים.

לעמדתו, הפרות אלו, כל אחת ואחת, הינה הפרה חמורה ומשנה חומרה בהצטברותן, ועל כן מחייבות הטלת אמצעי משמעת, שיהא בו להגן על הציבור, לשמור על כבוד המקצוע ולהרתיע אחרים מהתנהגות דומה.

4. ב"כ הקובל מפנה לפסיקה, שקבעה את השיקולים שעל הוועדה לשקול בטרם קבלת החלטה על אמצעי המשמעת.

ב"כ הקובל מפנה לעניינו של דר' אדגר סבין, ע.א. 50/91 (פורסם בנבו). אמנם פסק הדין עסק ברופא, אך דין זה אינו שונה מהמצופה בכללי אתיקה של פסיכולוג או עורך דין. שם, בעמ' 615 :

"את חומרת הסכנה הנשקפת לציבור, ישירות ממעשיו של הרופא, אך גם צרכים ואינטרסים לגיטימיים אחרים עליהם באה הענישה המשמעתית-מקצועית להגן בין אלו ניתן למנות את האינטרס וההרתעה הכללית, את הצורך בשמירה על כבוד המקצוע ואת אמון הציבור במקצוע. יש לזכור, כי מעשיו הבלתי הולמים רופא, גם התגובה הענישתית שבאה בעקבותיהן, אינם מתרחשים בחלל הריק ויש בהם כדי להשפיע, הן על ציבור העוסקים במקצוע והן כלל ציבור המטופלים".

לעמדת ב"כ הקובל ראוי, כי התגובה המשמעתית בעניינו תיתן ביטוי הולם לערכים אלו, וכך שיועבר מסר ברור באשר למותר במסגרת פעילות של הרופא.

ועל כן, תפקיד הוועדה, היושבת כוועדה מקצועית, ליתן הנחיות ולקבוע סטנדרטים וכללים למקצוע, ולא רק לעניין הנקבלת. כך עולה מדברי בית המשפט, שהובאו לעיל.

5. עיון בהתנהגותה של הנקבלת מעלה, כי הפרה חובת קבלת הסכמה מדעת של אב הילדה המטופלת, ובכך הפרה יסודית את כללי האתיקה. למותר לציין, כי קבלת הסכמה מדעת היא עקרון יסוד בעבודת הפסיכולוג. משנה חשיבות, כאשר מדובר באוכלוסיות פגיעות, דוגמת ילדים. זוהי פגיעה בזכות ההורית של ההורים ומעידה על זלזול בכללי המקצוע הבסיסיים, שנקבעו להגנה על קטינים.

הפרה נוספת היא, העברת האבחון הפסיכולוגי לסטודנטית, שאינה כשירה לכך. התנהגותה הינה התנערות מאחריותה המקצועית, כאשר האבחון דורש עריכת מבדק על ידי מי שהינו בעל הכרה מקצועית וכשירות מוכחת.

מעבר להפרת הסטנדרט הנדרש, הנקבלת חשפה את הנבדקת לטיפול ברמה ירודה למבדק חסר תוקף.

הפרה נוספת היא, השימוש במתודולוגיה של אבחון לקוי, בהסתמכות על מבחן יחיד, כפי שנעשה בעניינה של המטופלת, הינה כשל חמור בעמידה בסטנדרט המקצועי הנדרש, המחייב הערכה מקיפה הכוללת מקורות מידע מגוונים, כלי מידע מתוקפים ושיקול דעת קליני. קביעת אבחנה בנסיבות אלו, מהווה רשלנות החורגת באופן קיצוני מהסטנדרטים המקובלים.

וכל זאת, בנוסף לקביעת אבחנה שגויה או חמורה, ללא בסיס מקצועי, אשר יש בה פוטנציאל נזק חמור למאובחן.

לאור האמור, כל הפרה בנפרד, בוודאי בהצטברותן, הן פגיעות חמורות בכללי האתיקה, בכללי המותר והאסור במקצוע הפסיכולוגיה.

אין המדובר במעשה חד פעמי, מדובר במספר כשלים, המעיד על תופעה החוזרת על עצמה. ועצם האבחנה השגויה, יש בה פוטנציאל פגיעה על מסלול חייהם של הקטינה כנבדקת לשנים ארוכות, וממילא יש בה פגיעה באמון הצבור.

6. ב"כ הקובל מציג תקדימים, אשר ישמשו אמות מידה לקביעת אמצעי המשמעת :

החלטה מיום 12.04.2015 (1/ת)

טיפול בקטין, לדברי ב"כ הקובל, אשר לא קיבל הסכמת האב, נגזרו עליו שני חודשי התלייה.

ייאמר כבר, כי החומרה בעניינו היתה בהישנות מעשי הנקבל, הצהרותיו כי לא שינה השקפתו, במגוון אמירות לא ראויות על המתלונן. תחושת ההרכב כי לא יחזור על מעשיו, לא נעלמה כלל ועל כן נבחר אמצעי משמעת שירתיע את הנקבל באופן אישי ויבהיר לציבור הפסיכולוגים שהתנהגותו פסולה וחמורה. כן צויין, כי הפגין זלזול במערכת המשפט בגורמי הטיפול המופקדים על טובת הקטין וזלזול בוועדת התלונות ובאזהרות שניתנו לו. הדין לא מוצה עימו בשל גילו ועשייתו רבת השנים למען קטינים, נוער ומשפחות.

החלטת מיום 10.02.2015 (2/ת)

פסיכולוגית, לא מומחית, שטיפלה במטופלת, ולאחר סיום הטיפול יצרה עימה קשר בלתי הולם.

הנקבלת כשלה פעמיים והורשעה במערכת יחסיה עם המטופלת, בכך שעסקה בטיפול פסיכותרפי במטופלת במשך כ- 3 שנים באופן בלתי רציף, אף שאינה פסיכולוגית מומחית ומבלי שקיבלה הדרכה, בניגוד לחוק.

וכשל שני, אותו קשר ביחסי מטפל מטופל, המהווה חוסר אחריות או רשלנות במילוי תפקידה כפסיכולוגית.

הצדדים הסכימו על 6 חודשי התלייה והוועדה אימצה הסכמתם.

החלטת מיום 02.08.2016 (מסומן 3/ת)

בעניין זה מדובר בפסיכולוגית שהציגה עצמה כמומחית, למרות שלא היתה בעלת מומחיות. מדובר בעבירה מתמשכת. מעשיה לא נעשו כמיקשה אחת ובמעידה חד פעמית. מדובר במספר מסמכים, בהם הציגה עצמה כמומחית וכן טיפלה כמומחית שיקומית.

הוועדה קבעה, כי יש חומרה יתרה לאור פגיעה אפשרות בציבור, בהטעייתו, בפגיעה בציבור הפסיכולוגים שטורח ועמל על הכשרה ראוייה, כדי לזכות בתואר מומחה.

האמצעי שהוטל עליה – 6 חודשי התלייה, במסגרת הסדר טעון, הוועדה מצאה אותו כהולם את נסיבות המקרה.

החלטה מיום 09/12/2017 (ת/4)

בעניינה של הפסיכולוגית פולה סילברשטיין.

הנקבלת טיפלה בקטין. לאחר שהאם הודיעה וביקשה להפסיק את הטיפול, המשיכה לטפל בו, תוך שיתוף פעולה עם אבי הילד עת ההורים היו בהליכי גירושין.

הוועדה הסתפקה ב- 2 חודשי התלייה בשל נסיבותיה האישיות, לאחר שקבעה כי ראוי היה, ללא אותן נסיבות, להתלות רישיונה לתקופה שלא תפחת מ- 6 חודשים.

החלטה מיום 06.07.2016 (ת/5)

בעניין זה מדוברב הסתרת מקור המימון לטיפולים, שהיו להורי המטופלת, ובאקראי גילתה זאת, שעה שחשבה כי מדובר ב"תורמים המכירים בערך הטיפול הפסיכולוגי".

הנקבלת הורשעה בגין העובדה שלא מסרה למטופלת את האמת בדבר מימון הטיפול, בכך שהסתירה מקור התשלום והפרה סוד מקצועי, עת פנתה להוריה ומסרה דיווח בדבר הטיפול.

רישיונה של הנקבלת הותלה לחודש ימים.

עוד באשר לענישה, מפנה ב"כ הקובל לעניינה של **תמר כתב**, ערעור שירות המדינה 5282-48 באשר למשקל שיש לייחס לנסיבות האישיות, כאשר

"בדין משמעתי אמצעי משמעת אמור לשמש אמצעי מניעה יותר מאשר אמצעי ענישה. התכלית העיקרית של אמצעי משמעת היא, כאמור, למנוע פגיעה משמעותית בתפקוד של שירות

המדינה או תדמית שירות זה, שכן תדמית ראוייה היא תנאי הכרחי לפעילות התקינה של השירות" (שם, בעמ' 93).

ועל כן, לדברי ב"כ הקובל, על הוועדה ליתן הנחיות, לקבוע סטנדרטים והעניין הפרסונלי פחות חשוב. על הוועדה לקבוע את המותר והאסור במקצוע.

כן מפנה ב"כ הקובל לעניינו של דר' ליביו ליאור (1079/04) (שם, בעמ' 362) (פורסם בנבו), לפיו:

"השיקול המרכזי בהליכים משמעתיים שבנדון, הינו שיקול של הגנה על האינטרס שיש לציבור בשמירה על רמתו וכבודו של מקצוע הרפואה ואמון הציבור ברופאים. ולפיכך, נפסק כי בהליכים ממין זה, השיקול המרכזי של הגורם המחליט יושב נגד עיניו, והוא אינטרס הציבור ואילו השיקולים הספציפיים, הנוגעים לעברייני המשמעת, עומד בפניו הם לעניין משני שיש לשקלו, אם בכלל".

7. לאור האמור ונוכח ריבוי ההפרות, המעידות על חומרת התנהגות הנקבלת, עותר ב"כ הקובל להתלות רישיונה של הנקבלת ל- 6 חודשים. וזאת, למרות חלוף הזמן, שנלקח בחשבון לקולא.

כן עותר ב"כ הקובל, להותיר פרסום ההחלטה, וזאת למען השקיפות וההתרעה, שכן בהחלטה יש כדי להתוות הדרך בקיום כללי האתיקה.

עתירתו של ב"כ הקובל מתבססת על פי התנהלותה של הנקבלת, חושפת דפוס מדאיג של הפרות חמורות של הסטנדרטים המקצועיים סיכון שלום המטופלת הקטינה ופגיעה ביסודות המקצוע.

אמצעי המשמעת נועד ליצור את האיזון הראוי בין הצורך בהגנת הציבור, שמירה על טוהר המקצוע והרתעה יעילה לאחרים. על אמצעי המשמעת לשקף את חומרת המעשים.

8. טעוני ב"כ הנקבלת

בפתח דבריו עמד ב"כ הנקבלת על משמעות גזירת הדין ועל העקרון, כי לא ניתן לגזור דינו של נאשם מבלי ליתן משקל ולדון בנסיבותיו האישיות של נאשם.

וכן, גם אם נכון לשקול את כבוד המקצוע והגנה על הציבור אין להתעלם מנסיבותיו האישיות ולשקללם בבוא השופט לגזור את הדין.

השיטה בה בחר ב"כ הקובל להציג תקדימים, מבלי לדייק בעובדות, מבטלת את המסננת הצפופה בה יש לבחון כל מקרה שהובא, כל אמצעי שהוטל אל מול העובדות ונסיבות העומד לדין.

ב"כ הנקבלת מבחין בין רופא לפסיכולוג, לעמדתו. מדובר במטריות שונות במהותן, הן מבחינת אופן הטיפול וכן בהיבט הסטנדרטים האתיים והמקצועיים שחלים עליהם. כן טוען הוא, כי אין השקה בין פסיכולוג לרופא, לא מבחינת חובת הזהירות כלפי הלקוח, לא מבחינת המקצוע ולא משום בחינה אחרת.

הבדל נוסף הינו בסמכות בית הדין, על פי פקודת הרופאים, מסמיכה את שר הבריאות להתלות רישיונו של רופא, לנזוף בו או להתרות – המלצת הוועדה הינה במסגרת המלצה המועברת לאישורו. בעוד שעל פי חוק הפסיכולוגים אין הוועדה כפופה לסמכות כלשהי והחוק מכיל מגוון אמצעי משמעת: התראה, נזיפה, קנס, התלייה על תנאי ורק אז התלייה עד ל- 5 שנים.

עוד טוען ב"כ הנקבלת, כי מאגר המידע ביחס לפסיכולוגים דל. כמות הקובלנות שהוגשה זעומה ביותר, ובעיקר לאחר שבארבע השנים החולפות, ועדת התלונות כמעט ולא פעלה.

באשר לוועדת התלונות, טוען ב"כ הנקבלת, כי היא מחמירה מאד ומציין והקלות בה מוגשות קובלנות חורגת מהסביר.

לטעת ב"כ הנקבלת, התלייה בדרך כלל נובעת כתוצאה מהרשעה בעבירות פליליות ולא מסוג העבירה בהן הורשעה הנקבלת.

9. ב"כ הנקבלת מבקש להתייחס לחלוף הזמן, האירוע רובו ככולו התרחש בשנת 2015, כלומר, לפני עשור ! ובעניין זה מפנה ב"כ הנקבלת לפסק דינו של בית המשפט העליון, ע"א 25295/96 בעניינו של דר' אהרון מוסקונה. בעניין זה חלפו 12 שנים מקרות האירוע ועד הדיון בערעור בבית המשפט העליון. על דר' מוסקונה הוטלו 6 חודשי התליית רישיון :

"מיותר לציין, שממספר העניינים שבאו בבית משפט זה לאחרונה עולה תמונה עגומה, על פיה בדרך כלל רק כעבור שנים לא מעטות מאז ההתנהלות הפגומה ננקטים נגד הרופא המעורב האמצעים המשמעותיים.

מכל מקום ונסיבותיו של המקרה, מבלי להקל ראש על התנהגות המערער, אשר הביאה לנקיטת הליכים משמעותיים, במובן זה אנחנו מקבלים את הערעור, ובמקום התליית רישיונו של המערער לתקופה של 6 חודשים, יבוא אמצעי המשמעת של נזיפה" (עמ' 26 שורה 15 ואילך בפרוטוקול מיום 14.07.2025).

ולכך משמעות בעניין הגנה על הציבור, לגבי עובד בשירות המדינה, אם קורה מקרה המחייב השעייה, כי אז זו ננקטת מיד ואזי אכן מתקיימת ההגנה לשלום הציבור, אך באיחור של 10 שנים. אין כל הגנה על שלום הציבור ואין כל עילה להרחיקה מפרנסה למשך 6 חודשים. ההשוואה לעניינם של אדגר סבין ליביו מאור אינה נכונה, שכן שם דובר בעבירות פליליות.

גם בהשוואה ל-1/ת, אין לה על מה לסמוך, שכן הפסיכולוג הורשע בהתבטאויות כלפי בעל משפחה אותו לא פגש מימיו, חזר על העבירה, התעלם מוועדת התלונות וכיו"ב מעשים נוספים ורישיונו נשלל לחודשיים.

10. בענייננו, אין המדובר בעבירות חמורות כלפי הקטינה, אלא מדובר בהסכמת האב. קרי – העבירה בוצעה כלפי האב. העבירה הנוספת, אותו מבחן שלא נערך

כנדרש וכן נעשה על ידי סטודנטית ללא הכשרה מתאימה. במעשיה של הנקבלת לא הוכח כי עלולים לפגוע בקטינה. ועוד אין להתעלם, כי שלטונות הרווחה היו מעורבים בעניין, כאשר היו טענות כנגד האב על פגיעה מינית בילדה.

אכן הנקבלת הפרה את הכללים ופעלה שלא כדין, אך אין במעשים אלו חומרת יתר המצדיקה התליית רישיון לחצי שנה. וזאת להבדיל מעניינה של פולה סילברשטיין (ת/4), שם הפסיכולוגית התעלמה לחלוטין מבקשה מפורשת של האמא להפסיק הטיפול. ולא רק זאת, אלא הזמינה את האב, על אף הסכסוך בין ההורים, ללא ידיעת האם וללא הסכמתה, שעה שהגרוש פעל מאחורי גבה של המתלוננת. אין ספק, שהתנהגות זו ראויה לכל גנאי ובעניינה, הותלה רישיונה לחודשיים בלבד.

עניינה של הפסיכולוגית (ת/2) שונה אף הוא. מי שלא היתה מוסמכת הציגה עצמה כמוסמכת והעניקה טיפול שאינה מוסמכת לתיתו כ- 3 שנים. ולבסוף, גם הסתבכה עם המטופלת בקשר פסול. הוטלו עליה, בהסכמה, 6 חודשים התלייה, אשר ממילא לא פגעו בה, שכן החליטה שלא לשמש עוד כפסיכולוגית.

גם עניינה של תמר כתב, שהורשעה בלקיחת שוחד בשירות הציבורי, אינו אמור לשמש אותנו בהטלת אמצעי משמעת על פסיכולוגית מומחית, שעושה לשירות המדינה עשרות שנים עבודתה.

11. יש מכתבי הערכה רבים, אשר נשלחו לנקבלת ומהללים את עבודתה. הינה דמות מוכרת בXXXXX ותורמת בעבודת פרו בונו אותה עושה. בראש מעייניה היא הדאגה למטופלים, ותכונה זו הביאה אותה גם לעבירה נשוא תיק זה.

הקשר עם מכון XXXX אינו אלא מילוי תחושת גאווה שחשה על כך שפנו אליה. ראייתה היתה בהיבט האקדמי ולא אחר.

12. לעמדת ב"כ הנקבלת, משראתה את האבחון, התרשמותה היתה נכונה, אך טעתה בשיקול דעתה באופן פעולתה, עת כתבה את האבחון. עם זאת, ויודאה כי הרווחה תיודע בעניין.

13. באשר לאמצעי המשמעת, מבקש ב"כ הנקבלת להפנות הוועדה, כי קיימת אפשרות גם להתנות העונש, ובדרך כלל כשאין כל עבר ולא תלונה נוספת מעת ביצוע העבירה, בדרך כלל לא נפסק מאסר כעונש ראשון. ולענייננו – התלייה בפועל, שהינה מכה איומה, הפסד כלכלי, אבדן פציינטים וכן הותרת פציינטים במהלך טיפול ללא מענה. וזאת בנוסף לאפשרות של נזיפה, שגם הוא עונש חמור לפסיכולוג, אינו מתאים למקרים קשים כגון, ניהול מערכת יחסים מינית עם פציינט, קונספירציה באשר למימון טיפול ולשקר למטופל. אך המקרה של הנקבלת שונה והנזיפה יהיה בה כדי להשיג את מטרות הענישה בדין המשמעת. לדעתו, אין מעשיה של הנקבלת במדרג הגבוה של חומרה, אמנם ההתנהגות אינה תקינה, אך אין לטעון כי עתה, לאחר 10 שנים, יש להגן על הציבור מפני הנקבלת.

ב"כ הנקבלת מבקש להסתפק בנזיפה, ואם הוועדה תמצא כי ראוי להתלות את רישיונה, הרי שיהיה זה על תנאי או לפחות חלק ממנו יהיה על תנאי. אין התליית הרישיון בפועל הולמת מקרה זה.

14. דברי הנקבלת

בעדותה בפנינו מסרה הנקבלת, כי מקבלת את החלטתנו מתוך אחריות מקצועית. מיד עם תחילת שיתוף הפעולה עם מכון XXXX, הבינה שאין מקום לסוג העבודה אותה נדרשה לעשות ונותק הקשר עמם.

אז, כמו היום ברור לה, כי ההתנהלות היתה לא נכונה. רצתה להגן על הילדה, אך התבלבלה בדרך. ועוד, מדובר בטעות חד פעמית, עליה לא חזרה עוד. לא לפני ולא אחרי האירוע. מקרות האירוע – 10 שנים – "לא חיה טוב, ובצדק". טעתה, והטעות לא תחזור עוד. ואת הקשר עם המכון ביטלה בטרם קבלת התלונה.

היום מקפידה בנושא קבלת ההסכמה וכי מרגישה שבXXXXXX מכירים אותה ואת המקרה, שכן מספרת עליו, וזאת בזכות הטיפול אותו עברה ואשר בחלקו היה גם לספר אודות המקרה.

הנקבלת חזרה ואמרה, כי הינה פסיכולוגית בכל רמ"ח איבריה, XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX. כן השפיע האירוע על הזוגיות שלה. מצבה מביא אותה גם להתקפי חרדה. מקפידה הקפדה יתרה על כללי האתיקה ומאמינה בוועדה. גאה על היותה פסיכולוגית ואף זכתה בפרס XXXXX XXX XXX. חזרה וציינה עד כמה מתייסרת בעניין כך גם ילדיה, XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX ומתביישת באירוע זה. עוד מציינת, כי תמיד פעלה לטובת מטופליה בתום לב ומתנצלת ומתחרטת על הטעות שעשתה.

אמנם טעתה, אך לא פגעה בילדה, ומבקשת כי בעת הטלת העונש נראה את התמונה המלאה.

15. באשר לפרסום, ככל שיש תועלת בפרסום ההחלטה, ב"כ הנקבלת עותר לעשות כן, מבלי לפרסם את שם הנקבלת, שהרי עתה בפרסום שמה יהיה רק להשחיר אותה ופגיעה משמעותית ביכולתה להמשיך ולעבוד.

את החובה לקבל הסכמת ההורים, ככל שהתופעה קיימת, ראוי היה כי משרד הבריאות יפרסם, וזאת ללא קשה למקרה כזה או אחר.

החלטה בדבר אמצעי המשמעת

16. הנקבלת הורשעה בהתנהגות שאינה הולמת וכן גילתה חוסר יכולת חסר אחריות או רשלנות חמורה במילוי תפקידה כפסיכולוג וכן הפרת הוראה מהוראות חוק זכויות החולה, התשנ"ז-1966, כאמור בחוק הפסיכולוגים בסעיף 33(1)(3)(6) לחוק הפסיכולוגים, ובהתאם לסעיף 7(1.7)(7.7) לקוד האתי של הפסיכולוגים (2004), והכל בשל טיפולה מבלי שקיבלה הסכמת ההורים, העברת עבודת האבחון לסטודנטית שאינה כשרה לעשות כן, הסתפקות במבחן חלקי לקביעת אבחנה קשה ואשר אינה מצוייה במדריכי סיווג המשמשים

למתן אבחנה פסיכיאטרית, פירוט התנהגותה ונימוקיה מצויים בהרחבה בהחלטתנו להרשעה.

17. האירועים נשוא קובלנה שבגינם הרשעה אירעו בשנת 2015. תלונת האבא הוגשה בשנת 2019, על אף זאת, שיחת הבהרה עם הנקבלת על ידי ועדת התלונות התקיימה רק ב- 17.08.2021. וחמור מכך, דוח הוועדה נכתב ב- 28.05.2024 - 3 שנים לאחר שיחת ההבהרה ו- 9 שנים לאחר קרות האירוע.

הקובלנה בעניינה הוגשה ב- 05.03.2024 – שנה נוספת ממועד קבלת הדוח הסופי. והנה, הננו נדרשים להטלת אמצעי משמעת 10 שנים לאחר קרות האירוע נשוא הקובלנה. למותר לציין את שעובר נילון במשך 10 שנים, בידעה שרשיונו יכול שיותלה, וחי בחוסר ודאות.

ב"כ הקובל עתר להתליית רישיונה של הנקבלת, בין היתר, בשל הצורך בהגנה על הציבור, וזאת לאחר הודעתו כי **"אין בידיו ראיות לגבי אמצעי המשמעת ואין לנקבלת עבר משמעת"**.

האמנם הציבור זקוק עתה להגנה מפני מעשי הנקבלת?

עיון בסעיף 38 לחוק הפסיכולוגים, תשל"ז-1977, מקנה סמכות לוועדת התלונות להשעות פסיכולוג בהתקיים תנאים מתאימים. לא מצאנו כי הנושא עלה כלל לדיון בעת שיחת ההבהרה שנערכה בשנת 2021, והרי אין ספק שהשיחה היתה במועד קרוב אחר לקרות האירועים נשוא הקובלנה !

לא מצאנו כל הצדקה לנימוק של הגנה על הציבור מפני מעשי הנקבלת 10 שנים לאחר האירוע, בבואנו להטיל אמצעי משמעת.

18. אכן, בין היתר מטרתו של ההלך המשמעתני להרתיע הרתעה כללית, לשמור על כבוד המקצוע וכן לחזק את אמון הציבור במקצוע, האירועים אינם מתרחשים בחלל ריק ויש בהם כדי להשפיע, הן על ציבור העוסקים במקצוע והן על כלל ציבור המטופלים (ראה, שם, **אדגר סבין**, עמ' 615). ועל כן, הננו נדרשים לבחון

את חומרת העבירה, נסיבותיה האישיות של הנקבלת, וזאת כאשר לנגד עינינו הפעלה שיוויונית ככל הניתן של הדין המשמעת. ראה דר' רוזנטל, דברי השופט גונטובניק, בעמ' 47 שורה 100.

19. מעשיה של הנקבלת, כפי שבאו לידי ביטוי בהכרעת הדין חמורים, מדובר ברצף של הפרות המלוות אירוע אחד והוא אבחון מטופלת, הטיפול בעניינה, לקה בהתנהגות הנוגדת את כללי האתיקה, את החוק והקוד האתי, כמפורט בהכרעת הדין. אין ספק שהצטברותן של ההפרות ואופיין השונה, מעידות על כשל חמור בפעילותה של הנקבלת. עם זאת, לא הוכח בפנינו כי התנהגותה גרמה לנזק למטופלת, ועוד השתכנענו, כי אכן מצרה היא על התנהגותה, מבינה היטב היכן שגתה, הפסיקה פעולתה עם אותו מכון, במסגרתו אירוע האירועים. גירסתה לא נסתרה, ועל כן משמשת אותנו בעת הטלת אמצעי המשמעת.

20. לאחר ששמענו את הנקבלת, התרשמנו כי אכן היא מתייסרת מעת קרות האירוע ואין זה אירוע שחלף בחייה ואינה מתייחסת אליו עוד ומדובר ב- 10 שנים !

לא מצאנו כל הצדקה להתמשכות ההליכים, ולפחות בתקופה שבין שיחת ההבהרה לבין כתיבת הדוח בעניינה. אין ספק שהתמשכות הליכים זו ראוי שתשפיע על רמת הענישה.

21. הנקבלת העבירה לעיונינו מילות תודה ממטופליה וכן תעודת הצטיינות לה זכתה. כן יש לציין את שנות עבודה הרבות במקצועה, וזאת ללא דופי.

עם זאת, לא נוכל, כאמור, להתעלם מהחומרה שבמעשים וחומרת המעשים מביאנו לכלל מסקנה, כי יש להטיל אמצעי משמעת אשר יש בו הרתעה כלפי אחרים, יש בו מסר בדבר החובה לקיים את כללי האתיקה כלשונן, מסר, כי הסכמת הורים, ובעיקר אם קיים סכסוך ביניהם, אינו תקלה טכנית אלא מהותית לצורך טיפול בקטינים וכן מסר לא פחות חשוב, כי נושאים המצויים בתחום עיסוקו של פסיכולוג מומחה אינם ניתנים להעברה לביצוע למי שאינו מוסמך.

22. התחבטנו באם ראוי להטיל על הנקבלת 2 חודשי התלייה בפועל, שכן מעשים אלו, בשל חומרתם והצורך להרתיע, ראויים להתלייה בפועל. אולם, חלוף הזמן, החרטה, התנתקותה מאותו מכון עוד בטרם הגשת התלונה והעובדה כי הקטינה לא ניזוקה מפעולתה, הביאו לכלל מסקנה כי ההתלייה תהא על תנאי לתקופה של 3 שנים.

23. **פרסום ההחלטה**
ב"כ הקובל עתר לפרסום ההחלטה, ואילו ב"כ הנקבלת ביקשנו שלא לפרסם את שם הנקבלת, ככל שנותיר הפרסום על כנו.

הכלל הוא, כי החלטת הוועדה בציון שם הפסיכולוג, יפורסמו אלא אם כן הורתה הוועדה אחרת, מטעמים מיוחדים שיירשמו על ידה. חזקה עלינו מצוות המחוקק להגביר את השקיפות והמידע בכל הנוגע להחלטות הוועדה. כן הננו סבורים, שלפרסום ההחלטה יש ערך מנחה ומרתיע, ובמיוחד בנושאים אשר נדונו במסגרת קובלנה זו.

ומשום כך, אנו מורים על פרסום ההחלטה.

באשר לפרסום שם הנקבלת, סברנו כי בנסיבות חריגות של מקרה זה, אין מקום לפרסם את שמה, וזאת טעמים מיוחדים הבאים:

- עבור 10 שנים ממועד ביצוע העבירה, מבלי שנרשמה הערה, מעשה או חריגה מן הכללים, אלא הוצגה תעודת הצטיינות;
- פרסום שמה בגילה המתקדם של הנקבלת עלול להוות "אות קלון" שאינו מידתי, נוכח עשייתה רבת השנים.
- ועוד, ההרתעה תושג לדעתנו בפרסום ההחלטה ללא פרטים מזהים.

בנסיבות אלו אנו סוברים, כי מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים איסור פרסום שמו של הנקבל ופרסום ההחלטה כלשונה.

סיכום

על פי סמכותנו לפי סעיף 43(א) 4 לחוק, אנו מורים על התליית רישיונה של הנקבלת למשך חדשיים, ההתליה תהא על תנאי למשך 3 שנים כך שהנקבלת לא תעבור על העבירות בהן הורשעה בתיק זה.

בהתאם לסעיף 46(א), אנו מורים על פרסום החלטתנו זו, לעיון הציבור באתר האינטרנט של משרד הבריאות ובכתב העת "פסיכואקטואליה", ההחלטה תפורסם בעילום שם הנקבלת ועילום שם המתלוננת וכל פרט מזהה לגביה(שאינם מופיעים בהחלטתנו).

ניתנה היום. 30/07/2025.

גב' ולריה מטיחס,	דר' יהונתן דבש,	עו"ד לינדה שפיר,
פסיכולוגית בשירות המדינה	נציג מועצת הפסיכולוגים	נציגת היועמה"ש